

[Aksel Larsen.]

tilsagn herom fra den højtærede finansminister. Det er derfor med nogen skuffelse, jeg noterer, at det hele, statsministeren havde at sige, var følgende: „Regeringen fastholder den nuværende atompolitik.“

Det kan diskuteres, hvad det er. Hvorfor må der ikke siges et lige så klart nej af statsministeren her, som statsministeren sagde i sine annoncer under valgkampen?

At det er yderst påkrævet at benytte enhver lejlighed til at modarbejde en yderligere spredning af kernevåben, det er vi vel enige om, og det er også en af grundene til, at vi ønsker en erklæring om Danmark som atomvåbenfri zone, helst Norden som atomvåbenfri zone, og det er en af grundene til, at vi alle sammen er enige om, at der skal tages afstand fra den multilaterale atomstyrke.

Det er imidlertid blevet ekstra klart for enhver efter Kinas sprængning af en forsøgsatombombe i Sinkiang. At dette også gør det uomgængelig nødvendigt for den øvrige verden at etablere, hvad man kalder et normalt forhold til Kina og at drage Kina med fuld ligeberettigelse ind i internationale forhandlinger, herunder give dets regering sin retmæssige plads i De Forenede Nationer og i FN's sikkerhedsråd, altså at man bryder amerikanernes modstand herimod, er vi sikkert alle enige om, samtidig med at vi udtaler vor absolutte fordømmelse af den foretagne prøvesprængning, som beklageligt nok bringer Kina i klasse med Frankrig. Forbrydelser er forbrydelser, hvad enten de begås i Europa, i det fjerneste vest eller det fjernere øst.

Til statsministerens omtale af de gunstige virkninger af samarbejdet inden for EFTA og af det udvidede nordiske samarbejde har jeg kun det at bemærke, at de resultater, der allerede er opnået, viser, at man bør gå videre frem, og at en udvidelse af dette samarbejde vil medvirke til at stabilisere Nordens og måske i særlig grad Danmarks økonomi.

Jeg har derpå til slut kun den bemærkning, at den højtærede statsministers indledning til denne debat var formet som en appel til samarbejdsvilje. Den har han også selv vist i et vist omfang i de forhandlinger, han påbegyndte med nogle af folketingets partier om, hvad der kan eller bør gøres for det

tysksindede mindretal i Nordslesvig, og ved de forhandlinger, han havde indbudt til i mandags. Måske bør det dog erindres, at statsministeren i sin åbningstale erklærede sin ubetingede vilje til saglige og fordomsfrie forhandlinger, og måske bør hans egne ord gentages om, at vilje til samarbejde er ikke noget, man blot kan påkalde hos andre, man må også vise den selv.

Det er så givet, at en regering, ikke mindst en mindretalsregering, er mest kaldet til at tage initiativerne til samarbejde, og hvis den gør det sagligt og fordomsfrit, som statsministeren lovede at han ville, vil den også have mulighed for at få resultater, og gode resultater, ud af et sådant samarbejde.

Iver Poulsen: Selv om det ikke forekommer det ærede medlem hr. Aksel Larsen ejendommeligt, så forekommer det mange andre mennesker ejendommeligt, at det blev socialdemokratiet, der kom til at danne regering efter valget den 22. september. For den tidligere regeringskoalition af socialdemokratiet og det radikale venstre tabte ikke blot valget, den havde tilbagegang, og den mistede flertallet. Socialdemokratiet holdt stillingen mandatmæssigt, men havde en tilbagegang med hensyn til partiets andel i stemmerne, og da den borgerlig-liberale fløj, VKU, samlet havde en fremgang, så denne fløj kom til at råde over 79 mandater her i tinget mod socialdemokratiets 76, fandt de uafhængige det rigtigt at tilråde Hans Majestæt Kongen at overdrage det til det ærede medlem hr. Erik Eriksen at danne en borgerlig-liberal mindretalsregering som det resultat, der faldt sammen med det vælgerønske, valgresultatet var udtryk for. Men det ærede medlem hr. Erik Eriksen fik ikke nogen henvendelse om at forsøge at danne en liberal mindretalsregering fra det radikale venstre, hvorfor forsøget ikke blev gjort. Det vil altså sige, at det radikale parti fortsat ønsker at støtte en socialdemokratisk regering og ikke en liberal regering, og at det er denne radikale støtte, den nye regering kan takke for sin eksistens.

VK-blokkens frieri til det radikale parti før valget blev afvist, men selv denne afvisning har åbenbart ikke svækket VK-blokkens varme følelser for de radikale eller